

ржка отвори прозореца и плисна върху умната глава на Свинча цъло ведро врѣла вода.

— Кви, кви, кви!... — запещъ Свинчо съ всичка сила, и подскочи като оживенъ.

— Кви... кви... кви!...

Кой си прави съ менъ шеги?

Но на прозореца вече нѣмаше никого. Само едрата кехлибарена ябълка все така си висѣше, поклащаше се отъ вѣтреца и като че казваше:

— Охъ, колко съмъ сладка, охъ колко съмъ сладка!

Клетиятъ Свинчо! Та и той знаеше, че е сладка, но какъ да я сваля?

— О, Боже, — извика той съ сърцераздирателенъ гласъ, — защо си сътворилъ ябълката, като си я покачилъ толкова нависоко?

Но никой не му отговори. И облѣнъ въ сълзи, горещи като врѣлата вода, съ която го залѣха, Свинчо седна до дървото. Изгубилъ бѣше всѣка надежда. Затова заплака горчиво.

Въ това време отъ другия край на двора се зададе познатиятъ на всички ви Магарчо Дългоушковъ. Свинчо плаче, та се кжса, а той току подскача на заднитѣ си крака и рита, рита отъ удоволствие, като че ли много весело е да те залѣятъ съ врѣла вода.

— На какво се радвашъ тол-

кова? — запита го сърдито Свинчо.

— Не се радвамъ, а се тренирамъ за магарешката олимпияда. Виждашъ ли ме какъвъ съмъ юнакъ? Чудеса ще направя!

— Вмѣсто да правишъ чудеса, моляти се, милий Магарчо, сваля онази ябълка долу.

— Хо, че това е много лесна работа! — извика Магарчо. — Азъ макаръ че не обичамъ много ябълкитѣ, ей сега ще я сваля. Само веднажъ да блѣсна дървото съ копитата си и готово!

И нашиятъ Магарчо се разрита въ въздуха да се изсили и полетѣ къмъ дървото. Но преди още да го докосне съ копито, една ржка съ дрѣнова тояга се появи презъ прозореца, замахна съ всичка сила и така поглади юначнитѣ магарешки крака, че нашъ Магарчо цѣлъ се преметна и видѣ всичкитѣ звезди посрѣдъ бѣлъ день.

— Ой... ой... ой!...

Ахъ, защо е този бой?

Разплака се съ горчиви сълзи нашъ Магарчо и седна той при Свинча, та двамата заедно да оплакватъ днитѣ си.

А въ това време на стобора кацна Гарчо Чернооковъ. Кацна и тѣй радостно запѣ, като че ли много весело е да те по-